

ud i Sandet denne Gang, tror jeg, det høje Ministerium vilde gøre Sagen den bedste Tjeneste ved at tage sine Forslag tilbage.

Formanden: Det ærede 5te Medlem for 7de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Rottbøll: Det var kun i Anledning af en Udtalelse af den højtærede Finansminister, at jeg vilde tillade mig et Spørgsmaal, da jeg maaske har misforstaaet den højtærede Minister. Den højtærede Minister udtalte, saa vidt jeg hørte det, at han til Dels kun er fremkommen med dette Forslag om Indkomstkildebeskatning, fordi han overhovedet mente, at det var et godt Grundlag, og ogsaa fordi han mente, at et saadant Forslag burde komme frem for Tinget og modtage en Behandling her. Den højtærede Ministers øvrige Udtalelser forstod jeg ikke rettere, end at han altsaa egentlig ikke havde noget imod, at man i det kommende Udvalg lagde Kommissionens Forslag til Grund for Behandlingen — at naturligvis ogsaa Regeringens Forslag behandlede, men at Kommissionens Forslag blev det grundlæggende for Arbejdet.

Finansministeren (Scharling): Jeg betragter det som en selvfølgelig Sag, at det bliver det eventuelle Udvalgs egen Sag at bestemme Planen for sin Arbejdsmaade, men der har i mine Udtalelser derfor heller ikke ligget noget som helst om, hvad der skulde lægges til Grund ved Behandlingen i Udvalget. Selvfølgelig er Regeringen gaaet ud fra, naar den fremsatte Forslagene her i Tinget, at de vilde blive gjort til Genstand for Behandling i et Udvalg.

Jørgensen: Jeg skal ikke komme ind paa Detaillerne. Jeg agter kun at gøre en Sammenligning mellem de to foreliggende Forslag. Jeg tvivler slet ikke om, at naar man skal dømme disse Forslag imellem, og man vil se dem fra et kjøbenhavnsk Synspunkt, ville Regeringens Forslag sikkert nok blive foretrukne, skønt jeg er sikker paa, at det ikke vil ske med den Enstemmighed, som man maaske tror. Men hvis man derimod vil se Forslagene fra Landbrugets og fra Provinskøbstædernes Standpunkt, er jeg lige saa vis paa, at disse fuldt ud ville slutte sig til Folketingskommissionens Forslag som det eneste mulige Skattegrundlag af de to. Jeg næg-

ter paa ingen Maade, at der i Regeringens Forslag er Enkeltheder, som jeg særdeles gerne vilde være med til at give Lovkraft, Enkeltheder, som jeg haaber, man i Udvalget vil tage Hensyn til. Her sigter jeg navnlig til Forslaget om Ejendomsskyld, om Værdiskat. Jeg tror nemlig, at det er ad den Vej, vi maaske endelig kunne komme helt bort fra vor Hartkornsbeskatning, saaledes som det er sket i Sverige. Jeg anser det ogsaa for en god Tanke at fiksere Amtsskatterne, skønt jeg erkender, at jeg langt hellere havde foretrukket, at man havde faaet det Forslag frem om en amtskommunal Indkomstskat, som blev lovet allerede i 1867 af det ærede nuværende 12te kongevalgte Medlem (Estrup), som den Gang var Indenrigsminister. Dette Løfte er aldrig blevet indfriet, og det havde været, synes jeg, paa sin Plads, om Regeringen nu havde taget dette Forslag op. Men naar jeg har sagt dette, maa jeg føje til, at Grundprincipperne i de to Forslag ere saa forskellige, at der efter min Opfattelse slet ikke kan være Tale om at bruge andet som Grundlag end Kommissionens Forslag, naar man skal have en Skattereform her til Lands. Hvis jeg skulde foretage en Sammenstilling mellem disse to Forslag, kunde jeg karakterisere Forskellen mellem dem derved, at jeg kunde sige, at Regeringens Forslag nærmest gaar ud paa at fordele et vist nærmere bestemt Statstilskud lige- ligt mellem Kommunerne, hvorimod Kommissionens Forslag tilsigte en ligeligere Fordeling af Skattebyrden. Jeg siger ikke, det tilsigter en lige Fordeling af Skattebyrden, for det er naturligvis noget, der har lange Udsigter i dette Land, hvor man er bleven vant til at tro og mene, at Hartkornet skal bære den væsentligste Skat; men deri ligger Forskellen; det, vi trænge til, er netop en ligeligere Fordeling af Skattebyrden, vi trænge ikke til at faa en Statshjælp, hvad der ikke i mindste Maade bevirker en Forandring i det skæve og uretfærdige Skatteforhold, der raader her til Lands, og det gør Regeringens Forslag ikke en Gang, det gaar snarere den modsatte Vej, idet man ved at fordele Statstilskuddet ikke efter Skattebyrden, der hviler paa By og paa Land, men efter Folketallet, opnaar, at Hovedstaden faar en uforholdsmæssig Del af Tilskuddet. I Kjøbenhavn er som bekendt Skatteprocenten 3, i Provinskøbstæderne er den mindst det dobbelte. Hvis man nu fordelte Statstilskuddet retfærdigt mellem Hovedstaden og Provinskøbstæderne, skulde